

Já, nebohá technika, volám!

Tento díl bude ve stylu sci-fi. Představte si, že místnost mluví, má pocity a k dispozici také komunikační schopnosti jako my lidé. Stejně tak i kabel, nebo kamera.

Ano - trpím, když někdo šlápne na kabel, anebo odhodí mikrofon, takže pocity ty věci vlastně mají. Chováme se k technice a vybavení, které nám vlastně umožňuje výdělek, tak, jak si zaslouží? Udám příměr: Mám-li doma kameru, hned po použití na narozeninách dcerky ji vyčistím, uložím do futrálku a jsem pyšný, že ji vlastním. Totiž jsem za ni zaplatil peníze, a tak se o investici starám. Na druhou stranu dostanu do ruky kameru, která mi nepatří. Ale mám možnost si díky jejímu použití vydělat peníze. „Dobrá, беру, přijedu si pro kameru a pořad natočím.“ Prohlásí člověk a netuší, že tak, jak se o něj starala mamka s tátou, měl by se k bezbranné kameře chovat taktéž. Dostal ji ve futrále, přesně na místě a nesmí tam být nic, co by nebohé kamerce ublížilo. A měl by ji tak i vrátit. Zatím to zní dost depresivně, ale nebojte. Nebude to depresivní, protože ta Šlágr technika má svého tátu a tátovi se o ní zdá.

Zvoní mi telefon. Jakýsi neznámý zvuk a tak se divím. Na obrazovce telefonu čtu Sklad techniky. „To v seznamu nemám!“ Říkám

si, a netuším, kdo mi volá. Přijímám hovor. „Prosím, tady HyPulík, co si přejete?“ „Nazdar, tady Sklad.“ Započal hovor, vcelku nepříjemně volající. „Kdože?“ ptám se zmateně, protože žádného pana Sklada neznám. „Jsem Sklad a jsem velmi rozčilen, zmaten a konsternován. Máte tu pacienty a ti si mi stěžují. Nerozumím vaší ignoranci, pane techniku. Kdo vám tu funkci svěřil? Jste vůl, anebo pulec?“ „No, já, víte, nerozumím...“ Koktám. „Pochopíš HyPulíku, jsem našťvaný Sklad a rozdávám telefon a mejl na tebe všem! Brečí a sténá mi tu spousta věcí a já s tím nic neudělám! Tak s tím dělej něco ty, trdlo hloupý!“ ...píp, píp... Hovor ukončen.

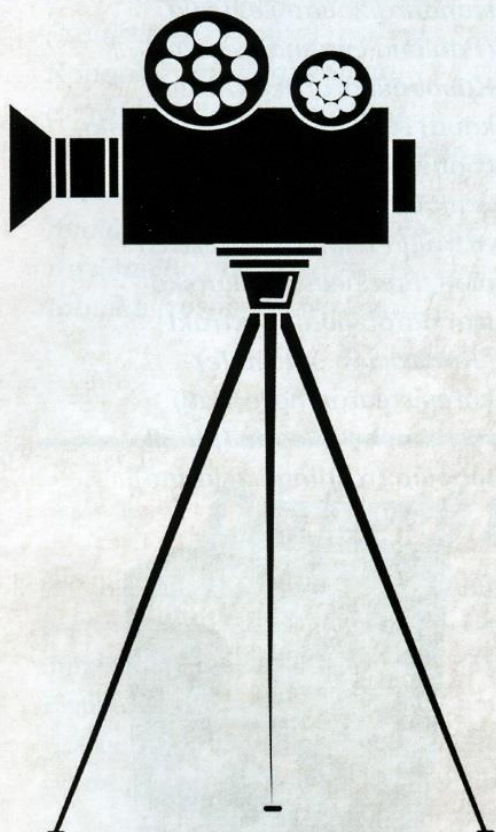
Jen jsem tupě čučel na telefon, který mezitím již zhasl. Nevěřil jsem. Chvilí jsem se zamyslel, vzal klíče od skladu a šel tam. V duchu jsem si říkal, že to je blbost. Ale! Odemkl jsem a zaslechl tichá volání a sténání. Bylo toho moc najednou, a tak jsem utekl a znovu přemýšlel: „Co to je za blbost?“ Zamkl jsem sklad a sedl na schody před tou místností. Za dveřmi nejdříve pláč a pak skandování: „Sklade, tys to nezařídil! Sklade, tys to nezařídil!...“ Štípl jsem se do ruky. Nespím! Sebral jsem odvahu a odemkl sklad znovu. „Co se děje, safryš!!!“ zařval jsem do skladu s pocitem, že jsem se zbláznil. Na stole vedle

mne pájecí stanice promluvila za všechny: „Víš, HyPulíku, bývaly technické dny. Již nejsou. Každého tady něco bolí. I mne jsi dlouho nezapnul.“ „A co s tím, pájko?“ ptám se. „Koukni do mejlu, máš jich tam asi hodně!“ rozesmála se paní pájka a zaslechl jsem i smích z několika beden okolo sebe.

Spustil jsem prohlížeč mejlů a divil se. Tady mixpult, tady kamera 1,5,6, pak ještě tricaster, sluchátka, prostě štos mejlů a spousty sms zpráv. „A dost!“ zavelel jsem na celý sklad. „Teď si to přečtu a pak se podívám na každého z vás.“ Tím jsem si vytvořil zdánlivé ticho. Furt tam bylo nějaké mrmlání, ale relativně ticho. Pročítám a zjišťuji. Najednou ryk od kamery 1: „Já musím být první, jsem kamera jedna! A blbě vidím!“ Otočil jsem se ke kameře jedna a prohlásil: „Co je první, určím já! Nerušte, ještě nejsem u konce. Třeba tady tricaster píše, že se mu třesou konektory. Co byste vy, kamery, byly bez tricastera, bez režie?“ V tu chvíli se ozvaly optické kabely a přidaly se i převodníky z optiky na elektroniku. „My jsme ti ukradení, a tady bráška osmička je neopravený! Jsi hloupý hlupák a nezasloužíme si tě. Nemáme tě rádi.“ Převodníky zvolaly: „Hlupáku, dáš nás někomu, kdo nám utrhne čepičky. Chceme lepšího šéfa!“

„Promiňte, Optici, kamarádi, všem říkám, že sestavuji optiku já a nanejvýš možný je Benda. Jenže každý, kdo si myslí, že je kameraman, tak si myslí že umí i optiku.“ Schoulil jsem se okolo osmi převodníků. Hladil jsem je po kabelech a říkal: „To bude dobrý, heleďte, mám nápad: Na každé akci budete zapojováni buď mnou, anebo Bendou, a když to někdo poruší, bude pokuta a ta půjde na vaši opravu. Souhlas?“ „A můžeme ti věřit?“ „No upřímně?“ zamyslel jsem se, „zkusím to zařídit. Ale teď jdem na ten seznam. Slibuji, že se o všechny z vás postarám. Postupně. Souhlasíte?“

„Konečně rozumné slovo. Souhlasíš techniko?“ Prohlásil moudrý sklad. „Hmm..., ale jo... Dobře...“ Ozývalo se z ‚kejsů‘, kde byla technika uložena. „A co já?“ zaslechl jsem na stole mezi hromadou hrníčků a neuklizeného náradí. Uviděl jsem širokoúhlou předsádku

k objektivu. „Ten jeden mě sem pohodil úplně nahatou. A bolí mne z toho obočíčko. Jsem zaprášená, a blbě z toho vidím. A to jsem dobrá čočka kukačka. To mi říkal táta výrobce.“

Uf. Už teď jsem byl unaven ze své neschopnosti. „Moment a klid!“ řekl jsem a chvíli s hlavou v dlaních přemýšlel. A pak jsem se postavil a s dobrou myslí prohlásil: „Tak, moje milá techniko. Jdeme na to!“ Ve skladu to zašumělo nedůvěrou i nadějí. Pan Sklad si něco mumlal, ale tomu jsem nevěnoval pozornost. „Pojď sem, to doufám všichni chápete, že se nahatá čočka stydí.“ Vzal jsem ubohou, s bolavým obočíčkem, předsádku a z šuplíku pracovního stolu vytáhl jemný hadřík na objektivy a patřičnou vodičku. Něco jako něžné „jé...“ se ozývalo z okolí. Vypucoval jsem očička, otřel prach ze zklamané několikačočky a uložil ji do patřičného obalu. „Hezky se vyspinkej.“ Popřál jsem dobrou noc a uložil ji na správné místo. Ještě než zavřela očka před spaním, se na mne usměvavě zablýskla.

„A teď ty kamero jedničko. Slepoučká?“ „No, nějak blbě vidím na dálku. Na blízko je to dobrý,“ stěžuje si kamera. „Jasně, už vím, ty máš povolený šroubek souběhu. No jóóó! Vidíš ten terčík ostře na blízko?“ ptám se kamery. „Ano, teď je to super,“ odpovídá. „A teď na dálku?“ „Blbý,“ zní nejistě kamery hlas. „A teď?“ ptám se. „Teď vidím, jako zamlada. Už jsem si myslela, že budu potřebovat brýle!“ usmála se kamera. Uložil jsem ji do pelíšku a popřál dobrou noc.

A tak to šlo dál. Kabel, co si stěžoval, že je mu horko. No jo, no, špatný spoj a pájka se radovala, že může přispět k dobré náladě ve skladu. I moudrý a rozvážný pan Sklad se započal mírně, ale přeci jenom usmívat. I sám šroubovák se nabídl, že vlastnokrutně upevní šroubky roztrěsených šroubků.

Dílo se daří: Postupně je vše v pořádku. „Vždyť jedeme zítra na výlet, kamery koukat! Repráku jedeme dělat rachot, kabele, budeš vodit elektrický proud...“ říkám těm všem a cítím, jak se těší, že už vidí, nehřejí se a naopak mají čepičky...

Jsou čtyři ráno a potřebuji si odskočit na malou. „Promiňte techniko, jen si odběhnu.“ A najednou si uvědomuji, že nejsem na WC za skladem, ale na WC doma. Jsem zpocení a zmatení... Vracím se do postele a už nelze usnout. Je pondělní ráno, dnes odpoledne odjíždíme, abychom od úterního rána připravili koncert. Převaluji se. Po dlouhé době pojedeme na ‚výlet‘, tedy na výjezd. Tak se říká tomu, když jedeme za vámi, diváky.

Nevadí mi, že jsem neusnul a jsem zvědavý, zda jsem techniku dal dohromady tak, aby byla taková, jaká má být. O tom bude příští mé vyprávění: „Jak to na Moravě dopadlo!“

Váš HyPulík

